

Sygnatura akt XI C 883/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 24 września 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Karolina Suder

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2015 r. we W.

sprawy z powództwa H. A. w S.

przeciwko Z. J.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. ustala, że koszty postępowania ponosi strona powodowa.

Sygn. akt XI C 883/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 20 kwietnia 2015 r. strona powodowa H. A. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Z. J. kwoty 25.682,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że na podstawie umowy przelewu z dnia 25 marca 2013 r. nabyła od Banku (...) S.A. wierzytelność wynikającą z umowy kredytu numer (...) zawartej w dniu 26 stycznia 2007 r. przez pozwanego z (...) Bank S.A, który następnie połączył się z Bankiem (...) w trybie art. 492 § 1 k.s.h. Strona powodowa wystosowała wezwanie do zapłaty, ale pozostało ono bezskuteczne. Nadto strona powodowa wskazała, że na dochodzoną sumę składa się: kwota 25.652,61 zł, stanowiącej część kapitału w wysokości 12.683,06 zł i odsetek w wysokości 12.969,55 zł oraz kwota 30,00 zł stanowiąca koszt dochodzenia zaległej wierzytelności.

Pozwany Z. J. nie zajął stanowiska w sprawie: nie wniósł odpowiedzi na pozew i nie stawił się na rozprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 stycznia 2007 r. Z. J. zawarł z (...) Bank S.A. umowę kredytu gotówkowego V (...) numer (...), na mocy której bank udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości 25.465,97 zł z okresem spłaty ustalonym do dnia 26 stycznia 2011 r.; łączna kwota kosztów, opłat i prowizji wyniosła 15.354,10 zł.

/dowód: umowa z dnia 26.01.2007 r. – k. 7-11/

W 2009 r. doszło do połączenia (...) Bank S.A. jako spółki przejmowanej i Banku (...) S.A. jako spółki przejmującej w trybie art. 492 § k.s.h.

/dowód: odpis KRS numer (...) – k. 18-22/

Pismem datowanym na dzień 23 kwietnia 2013 r. pełnomocnik H. A. zawiadomił Z. J. o dokonaniu przez Bank (...) S.A. przelewu wierzytelności na rzecz H. A. i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 22.680,37 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

/dowód: zawiadomienie N. L. z dnia 23.04.2013 r. – k. 6/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Strona powodowa nie wykazała bowiem w sposób nie budzący wątpliwości, że służy jej wierzytelność wobec pozwanego Z. J. w określonej w pozwie wysokości, a w szczególności że doszło do szeregu skutecznych czynności przenoszących wierzytelność z pierwotnego kontrahenta pozwanego (Banku (...) S.A., następcy prawnego (...) Banku S.A.) na stronę powodową. Oznacza to, że strona powodowa nie wykazała, że służy jej legitymacja czynna w tym postępowaniu.

Legitymacja czynna, jak i bierna jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak po stronie choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa. Podlega ona badaniu sądu z urzędu gdyż w przeciwnym razie sąd nie mógłby wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy zgodnego z prawdą obiektywną.

W pierwszej kolejności należy przytoczyć art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Strona powodowa nie dołączyła umowy przelewu wierzytelności i nie wykazała, że jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca wobec pozwanego Z. J.. Strona powodowa nie dołączyła do akt sprawy informacji o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy, które w sposób dostateczny identyfikowałyby oraz indywidualizowały przedmiot przelewu.

Przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie potwierdzają, aby H. A. nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu Z. J. i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Przenosząc powyższe na grunt okoliczności faktycznych rozpatrywanej sprawy, konsekwencją nie wykazania przez powoda, iż umową przelewu doszło do przeniesienia na H. A. wierzytelności przysługującej zbywcy wobec pozwanego, jest również nie wykazanie zakresu i stanu tej wierzytelności.

Sąd nie wzywał strony powodowej do ewentualnego uzupełnienia dokumentacji, mając na uwadze fakt, że strona jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, a także, iż wykazanie legitymacji jest winno nastąpić samoistnie, bez dodatkowych wezwań. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Mając na uwadze powyższe sąd oddalił żądanie pozwu w całości i orzekł jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II zostało oparte o przepis art. 98 k.p.c., który nakłada na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów celowej obrony i dochodzenia praw, statuując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd nie obciążył strony powodowej kosztami postępowania z uwagi na fakt, iż pozwany nie zgłosił, by poniósł jakiegokolwiek koszty związane z postępowaniem.

Z tych względów sąd orzekł jak w wyroku.